

Mr. Jørgen 20 40

ET FORSLAG

Vi har fra Grosserer J. C. Just modtaget:

I ANLEDNING af den i Dagspressen fremkomne Meddelelse om, at Finlandshjælpens Centralkomité nu er blevet gjort bekendt med de mange Tilbud paa Hjem og Lejre, som er stillet til Raadighed ved en eventuel Modtagelse af Kvinder og Børn fra Finland, fremkommer disse Linier.

Jeg havde i Gaar Besøg af en Finne, hvis Bopæl for Øjeblikket ligger »et eller andet Sted« i Finland, og hvis Indflydelse der er meget betydelig. Finnernes Taknemmelighed er over alle Grænser for den Hjælp, der ydes, ikke mindst fra Danmark. Det er hjerteskerende af Øjenvidner at faa dokumenteret Rigtigheden af de Rædsler, vi læser om i Dagbladene. De stakkels Russere, hører man stadig, som elendigt udrustede, intet anende om Meningen med det hele, utrænede jages frem, ja endog beskydes bagfra af politiske Komissærer og røde Officerer.

Vi berørte Evakueringsspørgsmaalet.

Evakuering er en vanskelig Opgave, sagde min Ven, en Opgave, som baade i Frankrig, England og hos os har skabt mange Vanskeligheder. — Evakuering er ikke bare at bringe Mennesker i Sikkerhed; der rejser sig mange uanede Problemer. Dette at splitte en Familie er en tung Ting at bære, — mange sjælelige Værdier kan gaa tabt ved at skille Børn

Produktionskraft og Snilde, af Udholdenhed og Magtmidler«. Her er al Mistydning udelukket.

fra deres Mødre. Halvdan Helweg, der lige er kommet hjem fra Finland, skriver i sin Bog »Et enigt Finland«, »at Hjemmet er Folkets helligste Sted og samtidig det mest saarbare Sted. — Krigen er ikke værst ved Fronten og ikke farligst dér. Trods al sin Camouflage er Frontkrigen dog kun Udgydelse af Blod, og selv det vildeste Manddrab kan ikke dræbe Aanden. Men den anden Kamp mod Idealerne, mod Samfundsformerne, Religionen, Ungdommen og Hjemmets Sammenhold og Aand; den er saa naadeløs, at intet undgaar sin Skæbne, og alt maa dø.« I Nødens og Farens Stund er det godt at staa sammen. Alt dette er Ting, som de mange Mennesker, der har stillet Hjemmene og Lejrene til Raadighed, maa være klar over.

Men nu er der en anden Ting, som jeg her gerne vilde fremsføre. I Finland kniber det med Foder til de mange Heste, som de flygtende Russere efterlader sig, og derfor er det jo godt, at Foder sendes derop for at afhjælpe denne Nød. Men det kniber saa sikkert ogsaa med Føde til de fangne Russere, ja, og med Steder til Anbringelse af disse Stakler.

Mit Spørgsmaal er derfor, om ikke en bedre Hjælp for Finland i Øjeblikket vilde være at skille dem af med nogle af de mange Fanger. Dette Spørgsmaal maatte selvfølgelig tages op i Forbindelse med Sverige og Norge. Det er naturligvis hyggeligere at faa et propert finsk Barn ind ad Døren end en forhutlet Russer, men det er jo Barmhjertigheds Gerninger, vi vil udøve. Iøvrigt meddeles det, at Lejre staaar til Raadighed, og her kunde de man-

ge Samaritter, som stadig uddannes, gøre rig Fyldest. Der nævnes ogsaa Faren for Epidemier, men er en saadan til Stede, vil Hjælp til de kæmpende Finner være end mere paakrævet.

Nu er der det med Neutraliteten, men er vi usikre, kan vi jo lade forhøre i Berlin, dog skulde man ikke tro, at den ene Forbunds-fælle kan have noget imod, at man udøver Barmhjertighedsgerning mod den anden Forbunds-fælle. Russerne selv maa jo være taknemmelige over, at vi hjælper deres egne, og de Ansvarshavende saavel i England som i Frankrig undlader ikke i hver en Tale at fremføre kristne Synspunkter.

Det er af den største Betydning, at der ydes disse Mennesker materiel Hjælp. Maa-ske kunde vi samtidigt bringe dem Hjælp af anden Art.

Man hører saa ofte Folk sige, at vi her i Danmark ikke kan udrette noget i en stor Krig. Det kan være svært nok for vort lille Land at gøre en Indsats med Kanonerne, men Norden har maaske en langt større Opgave. Vi ved jo alle, at Krig avler Krig, og vi har ogsaa lært, at Kanoner ikke skaber Fred. Jeg har hørt sige, naar der var Tale om at skabe Fred paa Jorden, at det ikke var blandt Danskerne, at Arbejdet skulde gøres, for Danmark er et fredselskende Land, nej andre Steder, bl. a. til Rusland skulde man gaa, thi det var der, det tiltrængtes. Nu bydes Løjlig-heden op for Norden til at vise, om vi vil være mere end fredselskende Nationer, om vi vil være Folkeforsonere og skabe Fred, Guds Fred i disse Sjæle.

Jeg henstiller derfor, at denne Tanke tages op til nærmere Overvejelse.

Ærbødigst

J. C. Just.